

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: L. K.**, bytem P., Z., zastoupen: Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti **žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2012, č.j. MSMT-38268/2012-30,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá.

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zrušeno rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21.11.2011, č.j. 7228/11/III./Ko, o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 4. března 2011 o uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice podle § 89 a § 90 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen zákon o vysokých školách) a kterým bylo současně řízení zastaveno.

Předmětem žádosti bylo žalobcem získané vzdělání na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodu na Ukrajině. Žalobce absolvoval studijní program „Právo a právní věda“ a obdržel titul magistr. V České republice obsahově obdobný studijní program uskutečňovala

i Západočeská univerzita v Plzni, kterou žalobce požádal o uznání zahraničního vzdělání již první žádostí ze dne 30.11.2010. Jak Západočeská univerzita v Plzni, tak v této věci Univerzita Karlova jako správní orgán I. stupně jeho žádosti zamítly. K odvolání žalobce bylo zrušeno rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

K odvolání žalobce proti rozhodnutí Univerzity Karlovy žalovaný rozhodl tak, že rozhodnutí tohoto správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil pro překážku věci zahájené. Při svém rozhodování vyšel žalovaný ze zjištění, že doposud nebylo pravomocně ukončeno řízení vedené o předchozí žádosti žadatele v téže věci zahájené u Západočeské univerzity v Plzni. Existence zahájeného a dosud probíhajícího řízení v téže věci, tj. o předchozí žádosti žalobce o uznání jeho studia brání zahájení a vedení řízení v téže věci u jiného správního orgánu.

III. Žaloba

Žalobce předně namítal nicotnost napadeného rozhodnutí žádal vyslovení nicotnosti rozhodnutí. Důvod nicotnosti spatřuje již v předchozím nicotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je toho názoru, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout o odvolání žalobce, neboť právně neexistuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 78/2006-74 ze dne 13.05.2008.

Žalobce nicotnost správního rozhodnutí I. stupně spatřuje :

- 1) ve vnitřní rozpornosti výroku s odůvodněním, neboť je ve výroku uvedeno, že žádost žalobce byla zamítnuta podle ustanovení § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Citované zákonné ustanovení však neumožňuje žádost zamítnout.
- 2) v jeho právní a faktické neuskutečnitelnosti, neboť:
 - a) v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu není zřejmé, o žádosti jakého uchazeče bylo rozhodnuto. Jméno žalobce je obsaženo pouze v rámečku v pravé horní části rozhodnutí, ale není součástí výrokové části. Lze dovodit, že rozhodnutí bylo žalobci adresováno, nikoliv, že bylo rozhodnuto o jeho žádosti.
 - b) není zřejmé, jaké vzdělání nebylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznáno. Rozhodnutí neobsahuje konkrétní uvedení jaké vzdělání, na jaké zahraniční univerzitě nebylo uznáno, a to ani v odůvodnění.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Má za to, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti správního rozhodnutí I. stupně. Žalobce odmítl názor žalovaného, že z důvodu zastavení řízení nebylo zapotřebí se vyjadřovat k dalším vadám rozhodnutí a předchozího řízení s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu č.j. II. ÚS 435/09/2 ze dne 02.06.2009 a sp.zn. I. ÚS 74/06 ze dne 03.10.2006.

Žalobce namítal překvapivost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl, neboť předložený studijní plán neodpovídá v plném rozsahu studijnímu plánu správního orgánu I. stupně. V odvolání pak žalobce rozporoval důvody

zamítnutí žádosti a nicotností. Po celou dobu trvání správního řízení tak nebyla tvrzena existence překážky věci zahájené. Žalobce se tak nemohl k novému právnímu názoru žalovaného vyjádřit, byla mu tak odňata možnost obrany. V této souvislosti zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 59/2005-83 v němž je uvedeno, že projevem libovůle a porušením práva na spravedlivý proces je situace, kdy je rozhodnutí „*pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé*“. Žalovaný porušil ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu a č.l. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Také porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci byla upřena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci.

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci. Nesouhlasil s tím, že podáním druhé žádosti na uznání svého zahraničního studia vznikla v později zahájeném správním řízení překážka litispendence. Je toho názoru, že v dané věci nebyly splněny podmínky dle § 48 odst. 1 správního řádu, neboť se nejedná o věci se stejným skutkovým základem. Podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, se porovnávají vždy dva studijní programy škol. Studijní programy jsou na každé vysoké škole jedinečné, proto musí být zahraniční studium srovnáváno s konkrétním tuzemským studijním programem tj. s tím, na které škole o uznání žadatel zažádal.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl vyslovení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí nebo pokud soud neshledá důvody pro vyslovení nicotnosti, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě odmítl námitku žalobce o nezákonnosti či nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Připustil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vykazuje vady, nicméně tyto vady nejsou tak závažné, aby způsobily nicotnost rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasil se žalobcovým výkladem § 89 odst. 1 písm.b) zákona o vysokých školách. Zdůraznil, že toto ustanovení umožňuje řízení ukončit jak vyhověním žádosti, tak jejím zamítnutím. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 129/2012-41, z něhož citoval : „*v případě osvědčení podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách se tedy jedná o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky*“.

Žalovaný popřel tvrzení žalobce, že by se nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti správního rozhodnutí I. stupně. Uvedl, že žalobce se v odvolání nedovolával toho, aby žalovaný řešil nicotnost formou předběžné otázky dle § 57 správního řádu. Navíc se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jeho vnitřní rozpornosti, což je oprávněn učinit pouze soud. Proto bylo ve smyslu § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu nadbytečné se v odůvodnění vyjadřovat k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.

Žalovaný uvedl, že v řízení nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu ani práva žalobce na spravedlivý proces.. Žalovaný při rozhodování o odvolání vycházel ze stejných podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně. Veškeré skutečnosti byly žalobci známy, neboť žalobce podával dne 30.11.2010 žádost o uznání svého vysokoškolského vzdělání také u

Západočeské univerzity v Plzni. Právě tato žádost zakládá v řízení o žádosti ze dne 4.3.2011 podané ke správnímu orgánu I. stupně překážku litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou nesprávného právního posouzení existence překážky litispendence. Uvedl, že správní řízení zahájená na základě žádostí žalobce o uznání jím nabytého zahraničního vysokoškolského vzdělání mají totožný předmět řízení. Uvedl, že žalovaný se o předchozím podání shodné žádosti žalobce u Západočeské univerzity v Plzni dozvěděl až v odvolacím řízení na základě spisových materiálů postoupených správními orgány I. stupně.

Žalovaný odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé, neboť žalobce sám obě žádosti na uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v oboru „Právo a právní věda“ ze Zakarpatské státní univerzity v České republice podával. Uvedl, že žalovaný v obdobných věcech postupuje shodně, tj. vždy když zjistí v průběhu řízení existenci překážky litispendence, příslušné řízení zastaví, jeho rozhodnutí není projevem libovůle správního orgánu. Navíc zákon o vysokých školách umožňuje, aby veřejná vysoká škola uznala zahraniční vysokoškolské vzdělání žadatele v České republice, aniž by prováděla srovnávání studijních programů. Může jej uznat na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy, na níž žadatel vzdělání získal. Konkrétní zahraniční vysokoškolské vzdělání buď v České republice dle zákona o vysokých školách uznáno je, anebo není. Nelze jej však uznat „několikrát“.

Z uvedených důvodů žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Písemná vyjádření účastníků řízení

Žalobce ve svém dalším podání nad rámec shrnutí žalobních bodů doplnil, že překvapivostí žalobou napadeného rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, protože nemohl reagovat na odlišný právní názor žalovaného. Tímto bylo odvolací správní řízení ztíženo závažnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Uvedl, že o překážku věci zahájené by se jednalo pouze za situace, pokud by žádal o nostrifikaci podruhé na stejné vysoké škole.

Žalovaný v doplněném vyjádření upozornil na rozsudek č.j. 22 A 10/2013 Krajského soudu v Ostravě, v němž soud potvrdil právní názor žalovaného na existenci překážku litispendence.

V dalším vyjádření žalobce vyvracel důvody rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 A 10/2013. Nesouhlasil s názorem soudu, že přestože žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, nemá se jednat o vadu, která by byla způsobilá ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rozsudek označil za nepřezkoumatelný. Uvedl, že za podstatné odlišnosti jak správní orgán I. stupně, tak Západočeská univerzita, považují rozdíly v rozsahu a obsahu státních zkoušek. Státní zkoušky jsou v obdobných studijních programech na všech českých univerzitách odlišné. Navíc termín „v hrubých rysech“, vztahující se k porovnání studijních programů, který je v rozsudku použit, je abstraktní, nekonkrétní, čímž je nepřezkoumatelný. Ve svém vyjádření navrhl provedení důkazů následujícími listinami:

- 1) nostrifikačním řádem Univerzity Palackého v Olomouci,

- 2) rozhodnutím Univerzity rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28. 4. 2011, č. j. 109/2011,
- 3) rozhodnutím Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27. 4. 2011, č. j. PR-P 738/10,
- 4) rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2011, č. j. 22159/2011-3,
- 5) a kopiemi tří internetových stránek.

VI. Posouzení věci městským soudem v rozsudku ze dne 19.12.2014 (původní řízení)

Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí v původním řízení neshledal žalobu důvodnou. Podstatou sporu bylo, zda je napadené rozhodnutí nicotné či zda je nezákonné pro nesprávné právní posouzení otázky litispendence ve správním řízení.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách v rozhodném znění na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 48 odst. 1, 2 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. (2) Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.

Soud v původním řízení vyšel ze zjištění, že žalobce podal dne 4. 3. 2011 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, v níž uvedl, že v období od roku 2005 do roku 2010 studoval Zakarpatskou státní univerzitu se studijním programem – právo a studijní obor – právo a právní věda. Žádost podal z důvodu výkonu zaměstnání v ČR.

Správní orgán I. stupně dne 21. 11. 2011 žádost zamítl dle § 89 odst. 1 písm. b) a § 106 zákona o vysokých školách. V rámečku v záhlaví rozhodnutí bylo uvedeno jméno a příjmení a adresa žalobce. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobcem předložený studijní plán neodpovídá v plném rozsahu studijnímu plánu, který je vyučován správním orgánem I.

stupně. Vykazuje některé podstatné odlišnosti (např. ústavní právo není součástí ústní státní zkoušky). V rozhodnutí je obsaženo poučení o možnosti podání odvolání dle § 105 a § 87 písm. k) zákona o vysokých školách a § 81 a násl. správního řádu.

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné pro vnitřní rozpornost a je nepřezkoumatelné. Předmětem srovnání mají být studijní programy a nikoli státní zkoušky. Ústavní právo bylo předmětem studia žalobce a žalobce z něj složil zkoušku.

V průběhu odvolacího řízení žalovaný zjistil, že žalobce dne 29. 11. 2010 podal na Západočeskou univerzitu v Plzni žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze Zakarpatské státní univerzity pro studijní program právo a právní věda (žádost byla Západočeské univerzitě doručena dne 30.11.2010). Studium proběhlo od roku 2005 do roku 2010. Žádost byla podána za účelem výkonu zaměstnání v ČR. Západočeská univerzita v Plzni rozhodnutím č. j. PR-P738/10 ze dne 27. dubna 2011 žádost zamítla. K odvolání žalobce žalovaný dne 7. prosince 2011 rozhodnutím č. j. 22159/2011-30 předchozí rozhodnutí Západočeské univerzity zrušil a věc ji vrátil zpět k novému projednání.

Městský soud v původním řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ans 3/2013-31 a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 78/2006-74 vyložil pojem nicotnosti z hlediska specifické kategorie vad správních rozhodnutí s tím, že vady nicotnosti jako nejzávažnější, nejtěžší a rovněž i nezhojitelné odlišují nicotné rozhodnutí od „běžného“ nezákonného rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.března 2013 č.j. 7 As 100/2010-65). Soud nepovažoval skutečnost, kdy je ve výroku uvedeno, že bylo rozhodováno podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách za vadu způsobující vnitřní rozpornost výroku, vedoucí k nicotnosti napadeného rozhodnutí. I když ve výroku uvedené ustanovení zákona o vysokých školách upravuje pouze vydání osvědčení, resp. v čí pravomoci je vydání osvědčení (a contrario zamítnutí žádosti), z textu výroku a následného odůvodnění je jednoznačně seznatelná vůle správního orgánu I. stupně žádost žalobce zamítnout podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách. Nepřesné uvedení právního předpisu ve výroku rozhodnutí není vadou, která by způsobila vnitřní rozpornost celého výroku a měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tím spíše není vadou natolik intenzivní, aby způsobila nicotnost rozhodnutí.

Důvodem tvrzené nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla dle soudu ani skutečnost, že uvedení jména žalobce v rámečku v pravé horní části rozhodnutí není součástí výrokové části. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že adresátem rozhodnutí je žalobce, který byl rovněž po celou dobu řízení o žádosti jeho jediným účastníkem. V rozhodnutí je žalobce označen tak, jak sám sebe označil ve své žádosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se jiné osoby netýká. Soud proto nepochyboval o čí žádosti je rozhodováno a kdo je účastníkem správního řízení. Ze samotného „rámečku“ - grafického znázornění nelze dovozovat, že namísto adresáta je uveden adresát pro doručování. V daném případě tak nedošlo k tzv. absolutnímu omylu v osobě adresáta rozhodnutí.

Soud nepovažoval za důvodné ani tvrzení, že nicotnost spočívá v nedostatečném vymezení žádosti žalobce. Z rozhodnutí je zřejmé, že bylo rozhodováno o žádosti žalobce. Rozhodnutí je opatřeno číslem jednacím (č.j. 7228/11/III./Ko), kdy toto jednací číslo bylo užíváno po celou dobu správního řízení a dostatečně konkrétně tak předmětné řízení o jeho žádosti specifikovalo. Žalobce netvrdil, že by u správního orgánu I. stupně podal více žádosti o nostrifikaci. Není tedy pochyb o tom, že se rozhodnutí se vztahuje k jediné podané žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace u správního orgánu I.

stupně. Je pravdou, že podstatné náležitosti pro individualizaci předmětného rozhodnutí mají vyplývat ze samotného rozhodnutí a nelze je dovozovat například ze spisového materiálu. Rozhodnutí však z výše uvedených důvodů v tomto ohledu obstojí.

Soud neuznal ani námitku nevykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výrokové části je zřejmé, co bylo předmětem řízení (žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice) i to, jakým způsobem o něm žalovaný rozhodl (rozhodl o zamítnutí žádosti). Nadto soud poznamenává, že výkon negativního rozhodnutí z povahy věci nepřichází v úvahu.

Soud považoval za lichou i námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pro nevyporádání se s odvolacími námitkami nicotnosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nerozhodoval v daném řízení meritorně, ale procesním způsobem poté, kdy zjistil existenci jiného, dříve zahájeného řízení o téže věci. K překážce již probíhajícího řízení má přitom správní orgán povinnost přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 48 správního řádu. Žalovaný dospěl k názoru, že je v daném případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonné, neboť vzešlo ze správního řízení, které nemělo být vůbec zahájeno, neboť žalobce *předem dnem podání žádosti* ke správnímu orgánu I. stupně podal žádost o uznání téhož zahraničního vysokoškolského vzdělání k jinému správnímu orgánu a nelze vést více správních řízení o téže věci.

Soud uvedl, že se žalovaný správně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobce a přikročil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a bez dalšího s poukazem na ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení zastavil, neboť mu jiný postup zákon neumožňuje. Bylo by nadbytečné vypořádávat odvolací námitky žalobce proti rozhodnutí, které bylo žalovaným po právu zrušeno. Takový postup žalovaného by nemohl ovlivnit výsledek odvolacího řízení. Z důvodů předně uvedených soud neshledal rozpor s žalobcem zmíněnými rozhodnutími Ústavního soudu č.j. II. ÚS 435/09/2 a sp.zn. I. ÚS 74/06.

Soud nevešel ani na námitku překvapivosti napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný rozhodoval na základě listinných důkazů, které byly ve spise založeny již v řízení před správním orgánem I. stupně a žalobce se měl možnost s nimi seznámit. Navíc se jednalo o listiny, *kteře předložil sám žalobce*, tj. žádost a její přílohy. Skutečnost, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení v rámci své úřední činnosti zjistil, že *žalobce podal* dříve žádost o uznání téhož vysokoškolského vzdělání a kvalifikace k jinému správnímu orgánu, tak není novým důkazem v daném řízení. Jedná se úkon, který učinil *sám žalobce* a nebylo tak třeba postupovat podle § 36 odst. 3 správní řád a vyzývat jej, aby se seznámil s novými podklady rozhodnutí. K tomu soud zdůrazňuje, že i tato (dřívější) žádost je listinou vyhotovenou přímo žalobcem, který znal její text a účel. O tom svědčí i jeho tvrzení obsažená v žalobě, kde nikterak nepopíral, že z jeho strany bylo podáno více žádostí o uznání shodného vysokoškolského vzdělání na zahraniční vysoké škole.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku nesprávného právního posouzení věci ve vztahu k existenci překážky litispendence ve správním řízení. Překážka litispendence je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení. Vychází ze zásady, že v téže věci nelze souběžně konat dvě řízení. Totožnost věci je přitom určována totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a totožností předmětu řízení.

Soud plně přisvědčil stanovisku žalovaného, že vedení správního řízení o první žádosti žalobce ze dne 30.11.2010 u Západočeské univerzity v Plzni vytváří překážku litispendence ve smyslu ust. § 48 odst. 1 správního řádu pro správní řízení o druhé (pozdější, předmětné) žádosti žalobce ze dne 4.3.2011 u Univerzity Karlovy v Praze o uznání téhož zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Z ust. § 89 a násl. zákona o vysokých školách, který navazuje na Úmluvu o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v Evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu, vyplývá, že **smyslem citované zákonné úpravy je umožnit absolventům zahraničních vysokých škol uznání jejich vzdělání a kvalifikace v České republice tak, aby měli stejný přístup k zaměstnání jako absolventi českých vysokých škol s obdobnými studijními programy. Jedním uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání je smysl a účel zákonné úpravy naplněn. Je nepřijatelné, aby totéž vzdělání bylo v České republice uznáváno vícekrát. Ani vysokoškolské vzdělání získané v České republice se neuznává navzájem mezi jednotlivými vnitrostátními vysokými školami s obdobnými studijními programy. Výkon vysokoškolského studia je v České republice podmíněn akreditací podle § 78 a násl. zákona o vysokých školách, která zajišťuje vzájemnou slučitelnost obdobných studijních programů poskytovaných vysokými školami v České republice. Vysoké školy v České republice s akreditací na poskytování vzdělání v oboru právo a právní věda musí mít obdobné studijní programy tak, aby bylo zajištěno souladné vnitrostátní vzdělání v daném oboru. Proto nelze přijmout obranu žalobce o nezbytnosti přezkoumávání jím získaného zahraničního vysokoškolského vzdělání všemi českými vysokými školami s danou akreditací.**

Předmětem nostrifikačního řízení podle § 89 a násl. zákona o vysokých školách není srovnávání studijních programů zahraniční a tuzemské vysoké školy ve všech směrech poskytovaného vzdělání, nýbrž pouze v obsahově obdobném studijním programu, což jsou základní prvky vnitrostátního akreditovaného studia, které jsou v obdobných studijních programech společné všem studijním programům vysokých škol, které byly v České republice akreditovány.

Pokud je žádost žalobce podána u jakékoliv české veřejné vysoké školy, mají řízení stejný skutkový základ, a to srovnávání obsahově obdobných studijních programů, tj. společných základních prvků všech obdobných studijních programů uskutečňovaných v České republice se studijním programem oboru právo. Soud proto dospěl k závěru, že předmět a skutkový základ řízení zahájených žalobcovými žádostmi je tentýž. O totožnosti účastníků (účastníka) řízení není pochyb.

Z uvedených důvodů soud v původním řízení uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, není nicotným aktem a soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VII. Řízení před Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.12.2014, č.j. 9A 167/2012 -185, a to ke stížnostní námitce - opomenutí důkazů. Žalobce v kasační stížnosti kromě námitky nicotnosti a námitky překvapivosti napadeného rozhodnutí, jenž Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými, uplatnil námitku opomenutých důkazů. Šlo o důkazy, které žalobce uplatnil v řízení před soudem ve svém vyjádření ze dne 18.7.2014 označeném jako „Vyjádření k rozsudku Krajského soudu v Ostravě“, v němž

polemizoval se závěry obsaženými v uvedeném rozsudku a současně zde označil důkazy na podporu svých tvrzení k překážce litispendence, konkrétně:

- 1) nostrifikační řád Univerzity Palackého v Olomouci,
- 2) rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28. 4. 2011, č. j. 109/2011,
- 3) rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27. 4. 2011, č. j. PR-P 738/10,
- 4) rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011, č. j. 22159/2011-3,
- 5) a kopie tří internetových stránek.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud zaslal vyjádření žalovanému na vědomí a následně ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, aniž by navržené důkazy v řízení provedl nebo aniž by se s nimi vypořádal v napadeném rozsudku. Uvedl, že pokud se navržené důkazy vztahují k tomu, co již účastník tvrdil v žalobě, nelze jejich navrhování považovat za rozšíření žaloby, a proto jejich navržení není omezeno lhůtou stanovenou k podání žaloby. Nejvyšší správní soud s odkazem na bohatou judikaturu Ústavního soudu k otázce opomenutých důkazů, uvedl, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. K důkazům navrženým žalobcem Nejvyšší správní soud uvedl, že jde o důkazy vztahující se ke skutečnostem, které byly předmětem řízení před městským soudem, totiž k naplnění podmínek vzniku překážky litispendence v souběžně probíhajících řízeních o žádostech žalobce na různých vysokých školách. Z důvodu neprovedených důkazů Nejvyšší správní soud posoudil rozsudek Městského soudu v Praze jako nepřezkoumatelný a v tom shledal důvod pro zrušení rozsudku. Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou, že městský soud nesprávně posoudil otázku litispendence, jež byla důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení.

VIII. Posouzení věci městským soudem (v řízení po rozsudku Nejvyššího správního soudu)

Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) znovu přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s.ř.s.), přičemž vzal v úvahu žalobcem předložené listiny připojené k jeho vyjádření ze dne 18.7.2014, které dle obsahu vyjádření označil jako důkazy.

Žalobce v dalším řízení doplnil svá tvrzení další argumentací v podání ze dne 29.2.2016, v němž rozsáhle polemizoval se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 22/2015-143 ohledně vypořádání odvolacích námitek žalobce žalovaným správním orgánem a ohledně otázky nicotnosti správních rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu považoval také za nepřezkoumatelný z hlediska posouzení námitek žalobce o překvapivost napadeného rozhodnutí. Svůj nesouhlas napřímil i do závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 153/2014-108, z nichž vycházel původní rozsudek Městského soudu v Praze v této věci a které se týkaly vymezení předmětu řízení z hlediska překážky litispendence. V podání dále argumentoval nesprávným rozhodováním soudů ve věcech nostrifikace žalobce a polemizoval s jejich závěry včetně argumentace k otázce litispendence, která se dle názoru žalobce v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 153/2014-108 nevztahovala k překážce věci zahájené, nýbrž rozhodnuté.

Soud nařídil ve věci jednání, při němž rozhodl o návrzích důkazů uplatněných žalobcem v podání ze dne 18.07.2014 tak, že nebude provádět dokazování listinami, které jsou uvedeny v tomto podání, neboť v provedení těchto listin jako důkazních prostředků nespátřuje žádné skutečnosti, které, jak bude podrobněji rozvedeno níže, by šly na podporu žalobcova tvrzení, byly rozhodné pro posouzení žaloby a skutkového a právního stavu věci, neboť správní spis obsahuje dostatečné relevantní podklady k odpovědi na spornou otázku, kdy bylo řízení o uznání zahraničního studia zahájeno a jak probíhalo.

Žalobce při ústním jednání odkázal na svá písemná podání. Poukázal na to, že se Městský soud v Praze ani Nejvyšší správní soud nezabývaly nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z důvodu, že nebyla vypořádaná námitka nicotnosti, která byla uplatněna v rámci odvolání. Námitkou nicotnosti se žalovaný nezabýval, což dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu znamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž soud v řízení o žalobě o zrušení správního rozhodnutí není oprávněn řešit námitku za správní orgán. To je uvedeno např. v rozsudku NSS č.j. 5As 83/2013-34, nebo č.j. 9Ao 1/2009-36 či v rozsudku NSS č.j. 4As 21/2011-60. Jelikož se tedy žalovaný námitkou nicotnosti nezabýval, není co přezkoumávat a za situace, kdy správní soud není oprávněn nahrazovat důvody správního rozhodnutí nezbytvá, než napadené rozhodnutí zrušit.

K otázce překážky věci zahájené posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6As 153/2014-108 žalobce uvedl, že předmět řízení je v tomto rozsudku vymezen v rozporu s konstantní judikaturou, v níž se uvádí, že : „tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, ze stejného skutku, jenž byl uplatněn“. Tato citace je v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 29Co 328/2009 a lze ji dále podpořit odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4951/2009, kde je uvedeno: „o překážku věci zahájené podle ustanovení 83 odst.1 o.s.ř. se jedná tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo vztah, o němž již bylo zahájeno jiné řízení a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem údajem o tom, čeho se žalobce domáhá, vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, tj. ze stejného skutku. Předmět řízení je tedy vymezen skutkovým základem věci, jak je ještě např. uvedeno v usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 29Co 19/2011. Lze tak shrnout, že o totožnou věc se jedná, jsou-li naplněny kumulativně dvě podmínky. Jedná-li se o tentýž nárok a o tentýž předmět řízení. Pokud tedy Nejvyšší správní soud uvedl, že předmětem řízení je: „výsledek, kterého se žadatel domáhá, tedy co je v řízení sledováno“, zaměňuje nárok s předmětem řízení. Ve skutečnosti tak Nejvyšší správní soud dospěl pouze k závěru, že nárok, jehož jsem se ve správním řízení domáhal, je totožný. To však žalobce nikdy nezpochybňoval. Závěry týkající se otázky existence překážky věci zahájené, uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6As 153/2014-108 jsou tedy na první pohled nesprávné a v rozporu s ustálenou judikaturou i právní doktrínou.

K dotazu soudu, žalobce uvedl, že mu není známo, k jakému skutkovému stavu se vztahovala judikatura Nejvyššího soudu v jím zmíněných věcech. Uvedl, že nostrifikace to nemohla být, protože jde o rozhodování civilních soudů.

Žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, případně pokud by neshledal důvody pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí, aby rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že důkazní návrhy žalobce neprokazují žádné nové skutečnosti, ba naopak jdou k tíži žalobce, protože např. nostrifikační řád výslovně uvádí povinnost žadatele předložit k nostrifikační žádosti čestné prohlášení, že si nepodal žádost na jiné vysoké škole, nebo že na jiné vysoké škole neprobíhá řízení, v němž mu nebylo uznáno vysokoškolské zahraniční vzdělání.

Zástupkyně žalovaného poukázala na usnesení Ústavního soudu (III. ÚS 1369/15), které se týkalo rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně nostrifikačního řízení žalobce zahájeného na Univerzitě Palackého v Olomouci a současně odkázala na nový rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29A 5/2013-299, v němž byla řešena obdobná situace jako v tomto řízení, kdy Nejvyšší správní soud rovněž z procesních důvodů zrušil původní rozsudek Krajského soudu v Brně a po doplnění dokazování Krajský soud v Brně opět žalobu zamítl.

V dalším řízení soud přezkoumával napadené rozhodnutí toliko v rozsahu, který se týkal zákonnosti posouzení otázky litispendence jako důvodu zastavení řízení, neboť v ostatních otázkách – namítané nicotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a překvapivosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud námitky žalobce neuznal důvodnými, přisvědčil závěrům Městského soudu v Praze, a proto v tomto rozsahu není rozsudek Městského soudu v Praze výhradami Nejvyššího správního orgánu dotčen.

Soud proto, vázán názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 1 As 22/2015-143, že je povinností městského soudu provést nebo se jinak vypořádat se žalobcem navrženými důkazními prostředky, posoudil nezbytnost provedení těchto důkazních prostředků toliko v rozsahu a pro potřeby zodpovězení sporné otázky překážky zahájeného řízení (litispendence), neboť Nejvyšší správní soud v závěru svého rozsudku výslovně uvedl, že se jedná o „*důkazy, vztahující se ke skutečnostem, které byly předmětem řízení před městským soudem, totiž naplnění podmínek vzniku překážky litispendence v souběžně probíhajících řízeních o žádostech stěžovatele na různých vysokých školách*“. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že právě z důvodu opomenutí důkazů městským soudem se ani Nejvyšší správní soud nemohl touto otázkou (litispendence) zabývat, a proto jediné otázkou litispendence, a to, zda žalobcem navržené důkazy osvědčují žalobcovo tvrzení, že nebyl dán důvod k zastavení řízení pro překážku věci zahájené, je nadále předmětem posouzení před městským soudem.

Před posouzením významu listin předložených žalobcem pro posouzení otázky litispendence, je nezbytné vymezit, co je předmětem řízení, neboť pro rozhodnou otázku – totožnosti předmětu řízení v řízení o žádostech žalobce o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, podané jím u různých vysokých škol, je podstatná totožnost předmětu řízení a to, co je podanou žádostí požadováno. V dané věci má být rozhodnutím o žádosti uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace pro umožnění výkonu vysokoškolského vzdělání v oboru „Právo a právní věda“, a to na celém území České republiky, neboť, jak bylo žalobci již vysvětleno v původním rozhodnutí soudu, jde o shodný požadavek žalobce ve vztahu k uznání studia a vzdělání, daných akreditací podle § 78 a násl. zákona o vysokých školách, která garantuje vzájemnou slučitelnost obdobných studijních programů poskytovaných vysokými školami v České republice. To, že předmětem řízení je otázka uznání studia v uvedeném rámci akreditace, zajišťující obdobné studijní programy a soulad nabytého vnitrostátního vzdělání na jakémkoliv vysoké škole ve stejném oboru, vylučuje posuzovat žádosti podané žalobcem u různých vysokých škol jako zvláštní a jiné předměty řízení jen proto, že účastníky řízení na straně rozhodující jsou jiné vysoké školy a že tyto vysoké školy si pro účely a dosažení cíle - nabytí vzdělání v oboru právo a právní věda,

stanoví jinou strukturu studijních programů. Proto se soud ani v dalším řízení nemůže odklonit od svého závěru, a ostatně ani od shodného závěru jiných správních soudů (Krajského soudu v Brně č.j. 29A 5/2013-299 a Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 153/2014 – 108), že je nepřijatelné, aby totéž vzdělání (ať již vnitrostátní či zahraniční) bylo u vysokých škol v České republice, jimž byla udělena akreditace, uznáváno vícekrát. To znamená, že není důvodné tvrzení žalobce, že je nezbytné, aby řízení o jeho žádostech bylo vedeno u všech vysokých škol s danou akreditací.

Předmět řízení v dané věci je dán návrhem (zde žádostí o uznání studia) a tím, co má být tímto návrhem dosaženo (uznání studia jednou na celém území České republiky). Žalobce podal několik žádostí a bylo na jeho vůli, zda podá jednu nebo několik žádostí. V každém případě jsou tyto žádosti věcně totožné - týkají jediného záměru a požadují jediné rozhodnutí – uznání zahraničního studia. Tento předmět žádosti nelze zaměňovat s tím, na základě čeho a jakým způsobem jednotlivé vysoké školy při posuzování žádosti postupují, s čím se vypořádávají, co posuzují, co zohledňují, z jaké struktury studijních programů (jejichž slučitelnost je ve výsledku zajištěna akreditací) vycházejí. Totožnost předmětu řízení zakládá skutečnost, že v řízení má být obecně uznáno, jestli je konkrétní zahraniční vzdělání (kvalifikace) rovnocenné obdobným studijním programům uskutečňovaným na území České republiky, to znamená, že předmětem řízení je vždy uznání konkrétního vzdělání žalobce. Názory, které prezentuje žalobce ohledně porovnávání studijních programů tedy nesouvisí s otázkou existence překážky litispendence, ale může mít toliko vliv na meritorní posouzení žádosti, tj., zda lze žalobcovo vysokoškolské vzdělání uznat pro výkon na území České republiky, tj. zda studijní programy na vysokých školách v České republice jsou obdobné. V souzené věci však o věcný přezkum této otázky nejde, tato otázka není předmětem řízení.

Na základě shora uvedeného je v dané věci jediné rozhodující a klíčové zjištění, že žalobce podal žádost o uznání svého zahraničního studia v oboru „ Právo a právní věda“ u několika vysokých škol v České republice a je nesporné, že řízení o prvé žádosti žalobce podané dne 29.11.2010 u Západočeské univerzity v Plzni nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 11.8.2012, k němuž soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí, ukončeno.

Na základě výše uvedeného vymezení předmětu řízení proto městský soud nepovažoval za přínosné a pro posouzení zákonnosti napadeného (procesního) rozhodnutí žalovaného za významné provedení důkazů navržených žalobcem v jeho vyjádření ze dne 18.7.2014, neboť tyto důkazy, byť se vztahují k věci žalobce a k řízením, která žalobce vede u jednotlivých vysokých škol, nejsou, vyjma 2 rozhodnutí, týkajících se žádosti žalobce podané u Západočeské univerzity v Plzni, důkazně hodnotné a rozhodné pro posouzení otázky litispendence. Nebylo přínosem provádět dokazování nostrifikačním řádem Univerzity Palackého v Olomouci a kopiemi tří internetových stránek, neboť tyto důkazy (jakož ostatně i rozhodnutí vysokých škol navržená k důkazu) byly žalobcem navrženy k dokazování v návaznosti na jeho tvrzení o odlišnostech v rozsahu a obsahu státních zkoušek v předmětném oboru a k výkladu pojmu „ hrubé rysy společné všem studijním programům“, tedy ke skutečnostem, které mají být posuzovány až věcně v rámci řízení o nostrifikaci srovnáním zahraničního studijního programu a studijního programu české vysoké školy, u níž je podána žádost. Na okraj soud dodává, že nostrifikační řád Univerzity Palackého v Olomouci v jeho článku čl. 3 odst. 2 již zmínil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 6 As 153/2014 v souvislosti s názorem, že o žádosti uznání téhož zahraničního studia nemůže běžet více řízení. Nostrifikační řád v tomto článku upravuje obecný postup při podání žádosti o nostrifikaci, proto může být a také byl v jiných řízeních (před Krajským soudem v Ostravě

a Nejvyšším správním soudem) jedním ze zdrojů již judikovaného názoru na to, že o žádosti o uznání zahraničního studia nemůže běžet více řízení zároveň. Pro městský soud, který vychází z uvedené judikatury, nebyl v tomto řízení nostrifikační řád potřebným k dokazování, neboť nepřináší důkaz o konkrétních okolnostech, kdy byly žádosti žalobce podány a jaká řízení byla o jeho žádostech zahájena, resp. ke dni vydání rozhodnutí žalovaného ukončena.

Z výše uvedených důvodů soud nevešel ani na návrh žalobce k provedení dokazování usnesením Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, které bez bližšího označení uvedl jako důkaz ve svém vyjádření ze dne 29.2.2016 po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem a které má jít na podporu jeho výkladu „hrubých rysů“ obdobných studijních programů.

Z hlediska dané procesní otázky přezkumu je jediným relevantním důkazem zjištění, vyplývající z rozhodnutí navrženého žalobcem k důkazu, a to z rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12. č.j. 22159/2011-30, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27.4.2011, č.j. PR-P 738/10. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 29.11.2010 o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace a věc vrátil k novému projednání. Uvedené rozhodnutí žalovaného je však založeno ve správním spise, tvoří podklad rozhodnutí, žalovaný z něj v původním rozhodnutí vycházel, stejně tak jako městský soud ve svém původním rozsudku. Uvedené rozhodnutí prokazuje zahájení řízení na základě žádosti žalobce ze dne 29.11.2010, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení o žádosti žalobce ze dne 4.3.2011 v této souzené věci. Žalobce jako žadatel si je také vědom podání uvedených žádostí a vedení řízení o těchto žádostech (v řízení před Nejvyšším správním soudem byla v tomto směru seznána nedůvodnou námitka překvapivosti napadeného rozhodnutí). Soud proto neshledal důvody pro provedení dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 7.12.2011 č.j. 22159/2011-3 a potažmo prvostupňovým rozhodnutím Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27.4.2011 č.j. PR-P 738/10, neboť nepovažuje za přínosné a efektivní, aby dle § 77 odst. 2 s.ř.s. k návrhu žalobce v řízení před soudem opakoval důkaz provedený již žalovaným správním orgánem.

Jestliže je porovnáváno zahájení řízení vedené v této věci před Univerzitou Karlovou v Praze o zahájení řízení o žádosti žalobce a zahájení řízení před Západočeskou univerzitou v Plzni, soud nepovažoval za nezbytné provádět dokazování ani rozhodnutím Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28.4.2011 č.j. 109/2011, jímž byla žádost žalobce zamítnuta, neboť obsah tohoto rozhodnutí nevypovídá o skutečnosti rozhodné pro posouzení překážky litispendence (v rozhodnutí není uvedeno datum podání žádosti) a pro shledání zákonnosti napadeného rozhodnutí je postačující zjištění o zahájení řízení u Západočeské univerzity v Plzni.

Soud dále nepovažuje za přínosné, aby rekapituloval a reagoval na ty námitky obsažené ve vyjádřeních žalobce ze dne 18.7.2014 a ze dne 29.2.2016, které směřují proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci žádosti žalobce o nostrifikaci a proti judikatuře Nejvyššího správního soudu jak ve věci žalobce vedené u Krajského soudu v Ostravě, tak ve věci žádosti žalobce v této souzené věci. Městský soud v Praze není oprávněn posuzovat zákonnost rozsudku krajského soudu, může se toliko od jeho závěrů odchýlit jiným právním názorem a již vůbec není oprávněn posuzovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž je vázán v této souzené věci. Městskému soudu nepřisluší přezkoumávat závěry a polemizovat s názory Nejvyššího správního soudu ve shodné věci, naopak je povinen se jimi řídit. V případě nesouhlasu žalobce má žalobce možnost podat proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ústavní stížnost. Pokud žalobce uváděl odkazy na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu (v občanskoprávní věci), Městský

soud v Praze se, jak je výše i odkazováno, řídil relevantní judikaturou, vzházející z řízení před *správními* soudy ve věcech *veřejného* subjektivního práva žalobce.

XI. Závěr

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze ani v dalším řízení, po vypořádání návrhů důkazů žalobce, neshledal důvod odchýlit se od svého původního závěru, že podané žádosti a řízení u Univerzity Karlovy a u Západočeské univerzity v Plzni, jakož i ostatní řízení o žádostech žalobce u českých veřejných vysokých škol pro předmětný obor, zakládají stejný předmět řízení, a to posuzování zahraničního vzdělání žalobce v oboru „Právo a právní věda“, a to pro účely rozhodnutí o uznání tohoto vzdělání k výkonu v České republice. Soud proto shledal, že předmět řízení zahájených žalobcovými žádostmi je tentýž a že relevantními skutkovými okolnostmi jsou časové okamžiky zahájených řízení, které prokazují, že řízení o předmětné žádosti žalobce podané dne 4.3.2011 u Univerzity Karlovy brání překážka věci zahájené (litispendence), daná žádostí ze dne 29.11.2010 u Západočeské univerzity v Plzni, a v řízení o předmětné žádosti ze dne 4.3.2011 nelze pokračovat.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto městský soud podanou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. března 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková